

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS MEGGONDOLÁSOKI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félszáz évre 8 korona — Fél évre 4 korona.

Negyed évre 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos:
GLATTSTEIN ADOLF.

Főmunkatárs:

KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

Nyilttéri közlemények soronként 50 fillér.

Hirdetések egyezség szerint.

A hideg február.

Már halljuk a vész híreket: az a szokatlan hideg, melyet februárban eddig szenvedtünk, tönkre tette a szőlővesszőket. Ahol nyitva hagyják, ott feltétlenül elfagyott, mert a szőlő tizenkét foknál hidegebbet ki nem bír. De bizonyítást nagy kár van az eltakart szőlőben is, mert nem lehet a venyigét letakarással egészen fagymentessé tenni. Ez hangzik a szőlőről. De hát a buza? A tőzsde egyes riadalmából, a kontremin lázából következtetjük, hogy kereskedői körökben erősen félnek attól, hogy a csapadéktalan tél rettenetes hidege, különösen ott, ahol a vetéseket nem takarja hó, — igen sok kárt tett a huzában és jó ha egészen el nem fagyott.

Ezek a hírek lehetnek túlzottak, lehetnek hiábírók, lehet, hogy a megfagyott vetést egy kedvezőbb tavasz életre ébreszti, az is lehet, hogy a kár sem olyan nagy, mint a hogy egyesek vélik, — de mindenesetre aggodalomkeltő ebben az agrikulturn országban, minden a mezőgazdaság visszamaradásáról való hír, hiszen minden jólétünk, boldogulásunk attól függ, hogy milyen lesz az aratás.

Őreg gazdák szeretik a boldog telet, mert az a jó feltételük van, hogy ha a hideg télen kitombolja magát, tavaszra nem jön vissza gazda-busitonak, és a jó erős te-

lekre mindég ti-zességes tavasz következik. De ez nem egészen így van. Sőt egészen másképpen van. Senki az ellen biztosítva nincs, hogy fagyos márciusok, áprilisok, sőt májusok nem következnek-e akármilyen hideg tél után is. Egészen Isten kezében vagyunk. És ezért nehéz is a mezőgazdálkodás s azért sok ember nem mer költséges gyümölcsösöket és szőlőket telepíteni.

Csakhogy a hideg február nemcsak ezeket az aktualitásokat hívja tollunkra. Vanak ennél költömb aktualitások is ilyen a többek között a téli pauperizmus. Lehetetlen hogy bizonyos elismeréssel ne legyünk azon zajtalan és eredményes munka iránt, melyet e napokban a földmivélségi minisztérium véggez abban a tizenhárom vármegyében melyet a nyáron az Isten nagyon is meglátogatott. Égszakadás, földindulás, árvíz következett és oda lett az emberek vetése. Itt határozott szerepe van a közjótékonyoknak, és ennek hatékony, zajtalan exponense a földmivélségi kormány, valóban nem hallatszanak a sajtóban az inséges vidékek siramai és nem is lármázzák tele a világot, felbuzgatva a tolatkodó nuszáj inségesek és alkalmi kullancsok tömegét. — hogy milyen és mennyi jót tesznek. Hogyan oszlatják az inséget és hogyan képesítik a kárvalott lakosságot, hogy jövőre földjét jó vetőmaggal bevehesse és amit elvesztett, vissza nyerhesse.

A társadalom egyéhként is mintha a szigorú tél inségeszlatásában gyakorlatiasabb szempontok szerint járna el. A fővárosban kerületenként szervezve van az ingyen tűzevző és kenyérszítás ügye, és ezt se rohanja meg az illetéktelen tolatkodó és kullancsok serege, hanem csak az jöhet, megszegényítés nélkül, — aki önhibáján kívül tényleg joggal igényelheti a közsegélyt. Pátriánkon is, háhár erőnk szerint és kisebb méretekben, de megteesszük, amit módunkban van az inség ellen megtenni. A jótékony négyletek sok könnyet száritanak föl ebben az időben és tevékenységük valóban zajtalan és a jó embernek tetsző. A hideg február bizonyos közkötelességévé teszi mindazoknak, akiknek van meleg ételük, meleg ruhájuk és meleg szobájuk, hogy gondoljanak azokra, akiknek ebből semmi sincsen, hanem vékonyka ruhákban dideregnek, fűtetlen szobában vacognak, és száraz kenyérrel csillapítják éhségüket.

Mindezeket a hideg februárban az elhagyottak és szenvedők ügyét átérezve, amidőn leirtuk, minden jó lélek irgalmába beajánljuk azokat, akiknek a hosszú hideg télen a közirgalom annyira szükséges. Hölgyeinknek pedig dicséret, hogy érző szívükkel valóban ott segítenek a könnyek eloszlatására, ahol arra a legnagyobb szükség van.

—o—

◎ ◎ T A R C Z A ◎ ◎

Tegnap és a ma.

Irtu: Ifj. Száder Gyula.

II.

Uj tavasz érkezik, uj rügyfakadással, éltető, mosolygós napsugárral, ám a régi könnyekkel, Alice nem szűnő fájdalommal. A — szinte elmu-ni nem akaró-zord tél ietörle az arcáról a viruló rózsákat s az érkező tavasz nem képes rávárászolni újra. Alice arca csapadéktalan marad és mosolytalan. Szemeibe betopódzott szomorúság, homlokát megülő buksomor vonások nem tudnak eltűnedezni. Szüved végtelenül szüved; de hisz és tür még végtelenebbül. Volt ideje átérezni sor-sát s vak hite kicsit megvigasztalja; megvigasztalja és megtanítja türni a szüvedéseket, a nélkül, hogy a megnyugvás csak egy pillanatra is tudatként léphetne elő. Kevés vigasza van a liiben s ez csak arra jó, hogy az életét ne hagyja cserben, hogy beletörődjék a kínzó valóba; de megnyugvás, a lelkivariációk elcsillapodása még eddig nem jelentkezik s — talán — nem is fog soha; azt gondolja . . .

Legédesebb altatója, zsibhasztója a viharzó léleknek, amikor alkony előtt kísétál a folyam partjára, leül a fűzbokrok közé a pázsitra s egy-egy nagyobb résen elgyönyörködik a rohanó habokon és bevárja ott az alkonyt, Álomba ringatja a szellő s hebalzsamozza lelkét a számtalan mezei virág mámorba ejtő illata. És a mámor multával úgy kell észlelnie, hogy uj szüvedések, uj fájdalmak elviselésére is képes már a lélek: az ő nyughatatlanság, csillapodni nem tudó, elkinzott lelke megedzódott — egy rövidke éjszakára. És mire eljő a reggel, a halzsam — ami csak foszforeszkált — elillan s Alice a régi lesz . . . Ámde napnyugta újra ott lepi a folyam mentén: álomba ringatódzva, átszellemült, felderült orcával . . .

Egy ilyen alkalommal váratlan meglepetés éri. Megzörrennek a vízbe hajladozó fűzek s a parthoz üdődik egy csolnak.

— És csakugyan — üti meg fülét egy hang s már is maga előtt látja Kenderes Bélát, a segédjegyzőjüket, ki éppen a csolnak kikötésével hibetődik, majd utána egy egyes mozdulattal felszökik melléje a partra. — Csókolom a kicsi kacsóit — üdvözli mély hajlongásokkal, kalapját megemelve, mikoris az izzadtságtól csapzott hosszú fekete hajá-

nak egy-két fürtje arcára hull alá. — Nem voltam egészen bizonyos benne és im, mily kedvesen bebizonyult. De ki is gondolta volna, hogy Alice nagysád legyen . . . Hanem megzavartam, ugy látom . . .

— Oh, nem éppen — feleli Alice. Oly idegesítő gondolatok kergelődtek agyamban, hogy szinte — higye meg — jó, hogy megzavart valaki.

— Kérem, kérem . . . Nagyon kedvesen méltóztatik mentegetni szemtelenkedésemért. Igazán, magám sem tudom, miért tettem. Talán csak azért, mert nem voltam bizonyos, hogy valóban . . .

— Én vagyok-e, ugy-e? . . .

— Igen, igen . . . És megzavartam. De nem haragszik érte? Mert tudom, szép ábrándokat, fenkölt gondolatokat zavart szerte hirtelen megjelenésem. Már nem tehetem jóvá. Ha nem teszik oly bizonytalanná kedves kiletét a fűzbokrok, odaköszönök legfeljebb és nem zavarom: nesztelen siklom lélekvesztőmön tovább.

— De furcsa maga Kenderes. Épp ugy lamentál, mintha végtelen sajnálná, hogy velem találkozott. Elvégre, ha szabadulni akar, nem tartom vissza.

— Alice nagysád valóban megszegényit.

● ● H I R E K ● ●

Hangverseny. Szécsényváros közönsége által folyó hó 14-én rendezendő táncmulatság — mint az előjelek mutatják — városunkban pártját ránkötő sikerűnek mutatkozik. Jegyek, ezen mulatságra — úgyszólván, — már alig kaphatók.

Kabaret-est. A „Szécsényi Általános Ipartestület” folyó hó 21-én a „Hungária” szálló nagytermében zártkörű táncmulatsággal egybekötött cabaret estélyt rendez a mely iránt az érdeklődés rendkívül nagy. A meghívók a napokban küldettek szét.

Közgyűlés. A szécsényi iparos és kereskedő ifjuság önképző köre folyó évi február hó 15-én tartja X-ik évi rendes közgyűlését a kor helyiségében.

Katonai cölövészeti tanfolyam. Az iparos és kereskedő ifjuság önképző körében létesített katonai lövész tanfolyam hallgatói tekintettel a téli hideg időjárásra ezúttal csupán elméleti oktatásban képeztetnek ki. A tanfolyam hallgatói nemcsak a rendgyakorlatokban mutatnak fel már eddig is szép eredményt, hanem a katonai fegyver elméleti és gyakorlatiképzése tekintetében is

Uj postaügynökségek. Herencsény és Sámsonháza postaügynökséget kapnak. Ez állásokra február 15-ig pályázhatni.

Hölgyek rendeztek mulatságot. Nőgrádverőce urí hölgyei Preussler Arturné védnöksége alatt nagyszabású hangversennyel egybekötött táncestélyt rendeztek, mely február 7-én volt. Az összes jövedelmet a nőgrádverőcei ovoda-alapja javára fordították.

Csendőrök tanudija. Eddig igen sok nézeteltérésre adott okot az, hogy a csendőröknek nem minden esetben állapították meg a tanudiját. Így a rendőrt büntető eljárások alkalmával akartányszor szerepelnek tanuként a csendőrök; de egyáltalán nem kapnak semmiféle tanudiját. Most a belügyminiszter körrendeletileg értesítette az összes alispánokat, hogy a jövőben a rendbüntető eljárás alkalmával a tanuként megjelent csendőröknek rendes tanudij jár. Ez a rendelet az új évvel lépett be.

Időjárás. A hetek óta beállott nagy hideg idő néhány nap némi változást mutat a menyiben a déli órákban kissé enyhe tavaszias jellegűvé vált.

Cukorgyárak és a gazdák. A magyar cukoripar és a cukorrépatermelők érdekében névve nevezetes egyezséget készít elő az O. M. G. E. és Kuffner Károly báró, a cukorgyárosok egyesületének elnöke. Erideig ugyanis a cukorgyárak és a termelők között minden kámpány végén a kártérítési pörök sorozata indult meg; a gyárak ugyanis kifogásolták a répa cukortartalma vagy sáros volta és mindenféle címen igyekeztek a szerződésben megállapított árból levonni. Egy-egy ilyen pörnek a kimenetelét megvárni egyaránt kellemetlen volt a szerződő felekre. A bíróság büntető ítélezése például igen súlyos helyzetbe hozta az eszéki cukorgyárat, mikor több százezer koronás kártérítésre kötelezte. Mindez arra a megoldásra vezetett, hogy a cukorgyárak és a cukorrépatermelők közös választott bíróság eszíméjével foglalkozzanak. A tárgyalások folyamán a magyarországi cukorgyárak albizottságot küldött ki; melynek Kuffner Károly báró bemutatta a közös választott bíróság tervzetét, amit a bizottság elfogadott. Az O. M. G. E. a legközelebbi napokban gyűlést tart, melyen a cukorgyárak is résztvesznek és közösen megtrágyálják a termelőkkel megkegyezés részleteit

FARSANGI NAPTÁR.

—0—

Február hó 14-én (szombaton) este fél 9 órakor a „Hungária” szálló összes termeiben „Szécsényváros közönsége” hangversennyel egybekötött táncmulatsága.

Február hó 21-én (szombaton) este fél 9 órakor a „Hungária” szálló összes termeiben a „Szécsényi Általános Ipartestület” cabaréval egybekötött táncvigalma. — zászló alapja javára.

Február hó 22-én (vasárnap) este 7 órakor, a „Lengyel”-féle vengédlőben a „Szécsényi Földmivelő Gazdák” táncmulatsága, a „Kath. Népkör” pénztára javára.

Február hó 22-én (vasárnap) este 7 órakor, a „Hungária” szálló nagytermében a „Szécsényi Földmivelő Zsellerek” táncmulatsága. — Belépti-díj: 1 korona.

Műtrágyázási kísérletek. A földművelésügyi miniszter úr leirata értelmében Szokolca városa gazdálkodási viszonyainak tanulmányozása és a határbeli talajok minőségének megállapítása után a m. kir. növénytermelési állomás a szokolcai gazdák között 1911. év őszén beható műtrágyázási kísérleteket végzett. — Összefoglalva az eredményt, kitűnik, hogy valamennyi kísérletezés célra vezető volt, annyiban, mert általa nagyjában megállapítani sikerült hogy Szokolczan a könnyebb talajokon a szuperfoszfát, chilisátróm és kálitrágya együttes alkalmazásával fokozhatók leginkább a termések, míg a kötött talajokon a kálitrágya elmaradhat. — Szóval a kísérletezés teljesen eleget tett Szokolca város közönsége ama kérelmének,

Elővirágok

f. évi február hó 14-én és 22-én

kaphatók:

Glattstein Adolf papirkereskedésében, Szécsény.

Tisztelettel ULIP ISTVÁN, műkertész.

Félre méltóztatik érteni nagyon.

— Félreértem? Megengedem. De sietek hozzáfűggeszteni, hogy ez nem feltevés, csupán következtetés a látszalból. Ámde a látszat gyakran csalhat.

— Nagyon helyesen volt szíves kifejezni. És éppen ezért még egyszer üdvözlöm, most már azon tudatban, hogy ha nem is meghívott, de hivatlan társalkodója sem vagyok.

— Nem, nem, csak foglaljon már egyszer helyet arébb a főre.

— Megengedi?

— Miért ne? Van még egy kis időnk most jön az alkony, együtt nézzük majd mint nyugszik le a Nap.

— Valóban, az engem is érdekel. Amint tapasztalom, — engedelmet az összehasonlításért — rokonlélek velem. Imádja a természetet, ugy-e?

És nem rest kifáradni ide, hogy a szabadból szemlélhesse a magasztos naplementet. Most már értem az egészet. Most már meg van a kapocs; meglepetésem okozójának van magyarázata. Most már nem csodálkozom, hogy itt találom a mi tisztá vizü folyócskánk partján, tarka-barka réti virág között . . .

— Nézze, nézze csak . . . Már is bukik

a Nap . . . Már is leáldozik . . . látja?

— Látom . . .

— Hát nem fenséges kép ez? Oly magasztos érzés tölti be a lelket, hogy egy nappal is kevesebb a szenvedésekből. Egy hatalom alkonya: délben még fejünkön üt, este már dicsősége letűnik. És jön nyomába az éjjel. Ujjongva fogadjuk. Egy napi küzdelemnek vége. Igaz szívből intünk búcsút a távozó urnak, hisz távozása az napi szenvedések mulását jelenti. Jöhet az éjjel. Szívesen fogadjuk az ő titokzatosságával. rejtelmeivel. Az árnyak körüllepi az embert, odaülnek ágyunk szélére, álmat lehelnek a fáradt pillákra s elfeledtetik velünk a nappalt.

— Alice nagysád meglep . . .

— Miért? Talán nincs igazam?

— Hisz épp azért, mert nagyon is igaz van. Mintha lelkemből olvasna. Minél többet árul el, annál jobban erősödik meggyőződésem: rokonlélek velem. Most csodálkozom, hogy nem tudtam ezt meg hamarabb . . .

— Annak mindketten vagyunk okozói.

— Igazat kell adnom. Most is csak a véletlen játszott kézre . . . Azelőtt, mint ismerősöket, ha összehozott a sors, minden más kerülhetett szóba, de a lelkek összhangja soha. Most is csak a véletlennek köszönhe-

tem. Kölcson kaptam az intező lélekvesztőjét s élvezetesnek kinálkozó kirándulásom várakozáson felül kedves meglepetéseket tartogatott nekem.

— No nem éppen oly nagyon kedves . . .

— Nem lehet tudni. — Hanem mindegy. Ideje, hogy lassan induljunk.

Nem soká szürkül. Egyszer csak azon vesszük észre magunkat, hogy ránk esteledett. Remélem, velem tart? Felszökik a fűről. lelép a csolnakhoz.

— Azt már nem. Köszönöm szívesességét kedves Kenderes, de nem szeretnék fűrödni; — tudja— hideg még a víz. Ilyen imbolygó alkotmány nál pedig hamar megeshetik a felborulás. No meg aztán, mit szólna a nép? Ő is felemelkedik, elegyengeti ruhája gyűrődéseit s huncutkásan rámosolyog.

— A nép? Az mindig beszél. Annak amugy sem áll be a szája. Legyen nyugodt, holnap már fűtől is fogják a mai találkozásunkat. De sohse bántsa . . . Egyébként se adjunk a nép nyelvére semmit. Kár.

Nem érdemes. Az még rosszabb . . .

— Nem, nem tehetem. Bucsuzzunk s a legközelebbi találkozásig: Isten velem. Egy kicsit közelebb lép, kis kezét Kenderesnek nyújtja, aki csak nézi, nézi őt és olyan fu-

hogy a város határában levő földek trágyaszükséglete megállapítottassék.

Verekedés. F. hó 11-én este a „Hungária” szálló nagytermében tartott lakodalmon, úgy éjfél tájban, több legények kölcsönösen hajba kaptak egymásnak. Komolyabb baj azonban nem történt.

CSARNOK.

Lángokban.

Irta: Farkas Emőd.

Az utcán riadt emberek futottak s rémülethez futó hangon sikoltgáltak:

— Tűz van!

Tar József a templomból futott haza. Mikor a siető lángtenger előtt állottam amely perzselő hőséget lehelt, halálsápadtan meredt a pusztuló viskóra.

— Jaj végelem van — hörögt fel, mint akit a kés szíven talál. —

A lángokat lefelé verte a szél s a széles, siető tűznyelvek már az ajtót és az ablakfákat nyaldvsták. Hogy löktek, dobálták egymást, hogy zúgtak és morogtak, amint belelőtték tüzes fulankjukat a vékony szemöldökhékba.

Falánkan nyalták, harapdálták, ropogtatták és a szegény Tar József, úgy érezte, mintha a saját csontjait ropogtatná.

Egyszerre aztán rémülten jajdult fel:

— Feleségem és gyermekem!

— Szent Isten, csak nincs az égő házban! — sikoltották az asszonyok.

És kezeket lördelve, sápadtan, remegő accal állották körül.

— De bent vannak — hörögte aléltan Tar József és szeméből kibugygyant a könny.

Egy pillantás alatt mint a villanyáram a vezetéken, úgy futott végig a tömeg szíven a rémület vért alvasztó jéghulláma.

— Bent rekedt viláki? — kérdezte most Horváth Lajos csendőr.

— A felesége és gyermeke — lördelték a nők

rán nézi, hogy egy-kettő le kell sütnie pilláit; nem állhatja tekintetét. Aztán elfordul gyorsan... Csakhamar mögötte hagyja a partot.

Még hallja, mint esik vízbe az evező; mint loccsan a víz egyformán, szabályosan, ütemesen. De ez csak pillanatokig tart. És utána csend, ijesztő hangtalanság veszi körül.

S mialatt halad, számon kéri önmagától viselkedését. Alapjában véve nagyon vigának mutatkozott. Képes volt fékezni önmagát s leplezni tudta lelke viharzását. Viselkedése nem engedte sejtetni a boldogtalan lélek gyötrelmeit, szenvedéseit... Mert éh-rem álmodva a narkotizált lélek pihent, jóleső zsbíhadtságérzet töltte be a lényt s nem érzett szenvedéseket; ám e kábultságból felrészva ujult erővel lepte meg az emlékek raja, a lehelletszerű, pillanatok alatt tamadt hegek tátongó sebökké nyilltak fel újra s ismét megjöttek az égő fájdalmak a kínzó szenvedések, a gyötrelmek... És ezt takargatni tudta...

Aznap éjjel Kenderes Béla odacipeli a cigányt Alice ablakához s egyre azt huzatja keservesen: „Beteg vagyok, gyógyítani nem lehet...”

(folyt. köv.)

Horváth csendőr azonnal lecsatolta kardját, lerántotta a köpenyegét, aztán ráparancsolt a férfiakra.

— Locsolják a pitvarajtót!

Csak nem akar bemenni — szölkak megdöbbenéstől rekedten a mellette állók.

A csendőr mit se szólt. Kikapta a zseb-keendőjét, vízbe mártotta, aztán a csákója alá dugta s a homloka köré csavarta. A lángok már vastag oszlopokban sieteregtek az ajtó fölött. Sötétvörös füstuszály zúgott, kavargott utánuk, mint mikor a megduzzadt, gömbölyű hullámokösszeomlanak és tovább zuhognak.

Horváth csendőr egy pillanatig se habozott. Felnézett a lobogó tetőre, amelyen dühösen ágaskodtak az izzó sörényű láng-hullámok s látva, hogy a szarufák, amiken vad nyargalással vágatnak keresztül a tűz téglavörös sarkányai, még nem roppannak össze, tüstént az ajtóhoz rohant.

A szalmazsupok szórták, kavarták, hányták a szikrázó pernyeesőt, tűzcillagok repültek ki belőlük s vakító szarnyu pillangóraj gyanánt röpködtek az ajtósárnyak között.

Székely egyet föhászakodott magában, aztán beugrott a pitvarba.

Horváth visszatartotta a lélegzetét s kezével tapogatva haladt előre. Egyszerre csak egy testbe botlott. Lehajolt és felkapta Tar-né volt aki a füsttől elkábultva eszméletlenül feküdt a padlón.

Székely elkábult, a füst, a hőség, az izgalom elgyengítette. miközben Taruét cipelte. A tömeg észrevette az ajtóban roskadozó csendőrt. Tompa mörög és rémült zsivaj hallatszott.

— Mindjárt a zsarátrokba zuhan, ment-sük meg őket! — kiáltotta egy-két bátrabb ember.

Néhányan lapátért futottak, hogy a zsarátrokokat elhányják az ajtó elől. De a perzselő hőséget már nem bírta ki Székely s az asszonnal együtt a zsarátrokra hukott.

— Jaj végük van — hörögték rekedten a nők.

Néhány elszánt ember rohant Horváth felé. A csendőr azonban megfeszítve végső erejét, talpra ugrott s az asszonyt is felkapta. Ekkor már hozzáérték az emberek, elveték tőle az ájult asszonyt, az ingadozóan lépő csendőrt pedig a küthöz vezették.

A friss levegő és a csipős szél hamar magához térítette Horváth Lajost.

— Csak még a gyermeket mentsek meg — rimánkodott Tar József a kezét lördelve.

Ez a kétségbeesett, síró hang úgy hatott a csendőrré, mint a katonára a riadó fuvása.

— Keritsenek egy lepedőt — mondotta a körülötte állóknak?

— Nem lehet már bemenni — mondták az emberek, a tető minden pillanathan beszakadhat.

— Bizzuk az Istenre a dolgot, és be-megyek a gyermekért.

Ezalatt egy lepedőt hoztak. A csendőr vízbe mártotta, a ruháját néhány vödör vízzel lelocsolta s csuromvizesen a lepedőt is magára borítva ismét a pitvarhoz rohant.

— Csendőr ur, az istenért ne menjen — sikoltották az asszonyok.

A férfiak némán, sápadtan bámultak rá.

— Az életével fizet vakmerőségeért — gondolták magukban.

Az udvaron már pokoli hőség volt. A

vakító világosságot a szélből levert füstgomolyok hasagatták össze a fény és füst birkozva dobálták egymást a levegőben.

— Lajos az Istenért — szólt meg most egy könyörgő női hang.

Ugy hatott ez a csendőrré ő mint a nagybetegre a méla barangszó. Ezernyi érzelem hullámát verte fel, amik aztán zsongva ölelték át a szívet.

Egy szép leány szólt hozzá és a kezét nyújtotta ki feléje, hogy megragadja a vállát.

— Erzsike, most ne hantson — szólt rá szinte nyersen a csendőr.

— De én meghalok, ha veszedelem éri.

— Első a kötelesség.

Azzal beugrott a pitvarajtón.

A lány anyja vállára hajlotta a fejét, és zokogott.

— Jer odább gyermekem, itt megsülünk.

És tovább huzta Erzsikét.

A leány szíve erősen csapkodta a mellét, mint viharban a horgonylánc a hajót. Behunyta a szemét, de a köny felnyitotta a pilláit s végigcsurgott arcán a meleg nedvesség.

A tűz körül halálos csönd volt. Erzsike úgy érezte, hogy az a láng amint a szíven csap keresztül, amely a házat nyaldossa. Görcsösen fogózott az édesanyjába, hogy le ne roskadjon.

Egyszerre csak nagy zaj hallatszott. A leány felkapta a fejét. Szeme az ajtóra tapadt. Megpillantotta Székelyt. Örmében fel akart káltani. De csak egy hálasohaj szakadt ki melléből.

— Ah Istenem!

A csendőr kifutott az udvarra.

— Nem Találok a gyermeket, — mondta levegő után kapva.

Az anyja az ágy alá rejtette — kiálltotta valaki.

Székely erre megfordult s most már harmadszor rohant be az égő házba.

A padlás nagy robajjal beszakadt. Egy tűzörvény nyílt meg a lyuk helyén ahol körben forogtak a lángok, a füstoszlopok s mint véres hullámok a fekete vizen úgy kavarogtak fölötté.

A kémény is eldőlt olyan dörökléssel, mint egy ágyulövés. Ahová a forró téklák omlottak, lobogó és lángsörényű zsarátrokok ugrottak föl és pattogva táncoltak körül.

Majd az ajtófelé is úszkös gerendák hullottak. Erzsike úgy állt az udvaron, mint a menyasszony a vőlegénye koporsójánál. Szinte hallotta már rajta a röögők rohaját és dühöngő katólogását.

— Éljer éljen, — ruadt fel hirtelen az örömmé vált rémület.

Székely jött ki, vállán a gyermekkel.

A nép boldogan fogta körül őket. Az apa odaborult a csendőr lábához.

— Áljaja meg az én Istenem, aho! egyet lép.

A csendőr pokrőcha tette a gyermeket, aztán addig élesztgette, míg eszméltre tért.

Anyja már magához jött ájultságából s hol a gyermeket, hol a csendőr kezét csókolta.

Most odalépett a csendőrhöz Erzsike. Könnyes szemével boldogan nézett rá és ajkáról mint a tepergő méz, oly édesen folyt a szó:

— Lajos ezért magát kitüntetik; de legelőszőr én akarom megszkritani a kezét.

— Erzsikém — felelt a csendőr — többet ér nekem egy édes mosolya. mint a világnak összes érdemrendje.

1031—1913. végrb. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a egyházi kir. törvényszéknek 1913. évi 11886. számú végzése következtében Franck Dezső salgótarjáni ügyvéd által „Salgótarjáni Takarékpénztár R. T.” javára 4000 kor. s jár. erejéig 1913. évi november hó 8-án fogatosított kielégítési végrehajtás úján le- és felülfoglalt és 2102 kor.-ra becsült következő ingóságok, u. m.: bútorok, 2 ökör és 60 szekér takarmányrépa nyilvános árverésen eladandók.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíró 1913. évi V. 531—1. számú végzése folytán 4000 kor. tőkekövetelés, ennek 1913. évi február hó 23-ik napjától járó 6 százalékos kamatai, egyharmadszázalékos váltódíj és eddig összesen 562 kor. 22 fill.-ben bíróságilag megállapított költségek és 10 kor. 37 fill. 3 árverési kitűzési-díj erejéig Nagyköröstarjánban leendő megtartására 1914. február hó 26-ik napjának d. e. 11 órája határidővel kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénz-fizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek, szükség esetén becsárón alul is el fognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltek.

Szécsény, 1914. évi február 1-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

5751—1913. szám.

Arverési hirdetmény-kivonat.

A szécsényi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a — „Szécsényi Takarékpénztár R. T.” végrehajtónak Otsenás József és kiskoru Otsenás Elvira végrehajtást szenvedők ellen indított végrehajtási ügyében a telekkönyvi hatóság a végrehajtási árverést 10936 kor. tőkekövetelés és járuléka behajtása végett a szécsényi kir. járásbíró területén lévő Szécsény községben fekvő, s a szécsényi 1192. számú tjkv. I. I. sorsz. 129 hrsz. Bellek ház, 82. sz. a. udvarnak B. 8. a. Otsenás Elvira nevével jutaléknak azon háromnegyed része bocsátatik árverés alá a mely előbb B. 2. a. Otsenás József-nek szül. Percze Verona nevével állott, vagyis az egész ingatlanok 4 hatodrésze 3638 kor. kikiáltási árban az árverést 1914. évi március 17. napján d. e. 10 órákor a telekkönyvi hatóság hivatalos helyiségében (földszint 7. ajtó) fogják megtartani.

Az árverés alá kerülő ingatlanok a kikiáltási ár kétharmadánál alacsonyabb áron nem adhatók el.

Az árverezni szándékozók kötelesek bánatpénzzel a kikiáltási ár 10 százalékát készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-c. 42. §-ában meghatározott árfolyammal számított óvadék képes értékpapírosban a kiküldöttnél letenni, hogy a bánatpénznek előleges birói letétbe helyezéséről kiállított letéti elismervényt a kiküldöttnek átadni és az árverési feltételeket aláírni. (1881. LX. t.-c. 147., 150., 170. §§. 1908. XL. t.-cz. 21. §.)

Az aki az ingatlanért a kikiáltási árnál magasabb ígéretet tett, — ha többet ígérni senki sem akar, köteles nyomban a kikiáltási ár-százaléka szerint megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyanannyi százalékáig egészíteni. (1908. XLI. 25. §.)

Szécsény, 1913. decz. hó 26-án.

Szenthe, s. k. kir. jbiró.

Kiadmány hitelesség:

Sextus, kir. tkvezető.

189—1914. tkv. szám.

Arverési hirdetmény-kivonat.

A szécsényi kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a — „Szécsényi Takarékpénztár R. T.” végrehajtónak Trajter József és neje végrehajtást szenvedők ellen indított végrehajtási ügyében a telekkönyvi hatóság utóajánlatra az újabb árverést 720 kor. tőkekövetelés és járuléka behajtása végett a szécsényi kir. járásbíró területén lévő Szécsény községben fekvő, s a szécsényi 782. szám tjkv. I. I. sorsz. 703. hrsz. Ház 452 udvar és kert ingatlanra 1100 korona kikiáltási árban elrendelte.

Az árverést 1914. évi február 28. napján d. e. 10 órákor fogják megtartani.

Az árverés alá kerülő ingatlanok a kikiáltási ár kétharmadánál alacsonyabb áron nem adhatók el.

Az árverezni szándékozók kötelesek bánatpénzzel a kikiáltási ár 10 százalékát készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-c. 42. §-ában meghatározott árfolyammal számított óvadék képes értékpapírosban a kiküldöttnél letenni, hogy a bánatpénznek előleges birói letétbe helyezéséről kiállított letéti elismervényt a kiküldöttnek átadni és az árverési feltételeket aláírni. (1881. LX. t.-c. 147., 150., 170. §§. 1908. XL. t.-c. 21. §.)

Az aki az ingatlanért a kikiáltási árnál magasabb ígéretet tett, — ha többet ígérni senki sem akar, köteles nyomban a kikiáltási ár-százaléka szerint megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyanannyi százalékáig egészíteni. (1908. XLI. 25. §.)

Szécsény, 1914. január hó 15-én.

Szenthe, s. k. kir. jbiró.

A kiadmány hitelesség:

Sextus, kir. tkvezető.

ULIP ISTVÁN

elővirág-terme

LOSONCZ, Rakóczi-utca 18 sz.

— TELEFON-SZÁM: 123. —

Legjobb elővirág bevásárlási forrás! Izléses munkaért többszörösen első díjjal kitüntetve.

Műkoszorúk es szallagok mindig raktaron tartatnak.

Megrendeléseket elfogad: GLATTSTEIN ADOLF — SZÉCSÉNY.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv, írószere- s papírkereskedése.

M. kir. dohány- es szivar-árudája.

s „Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.

SZÉCSÉNY, (NÓGRADMEGYE) RAKÓCZI-ÚT 585.

Készít minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat díszes, pontos és gyors kivitelben bámulatos olcsó áron.

Vidéki megrendelések a legrövidebb idő alatt teljesítetnek.

Állandó raktár: mindenféle papírosokból, rajz- és írószerekből, ügyvédi-, közigazgatási- s különböző hivatali nyomatványokból.